

Miroslav Ilic

Devojka Iz Grada

Ja sam rođen u cvetu livada
cuvam stada pokraj reke Gruze
al' zavoleh devojku iz grada
sa usnama ko pupoljak ruže

Bele ruke a prsti ko dirke
pricahu mi najneznije bajke
zalud uzdah iz grudi pastirke
zalud suze moje stare majke

Sin sam plavih suma i livada
gajim dobre konje i volove
zbog lepote devojke iz grada
zaboravih brda i dolove

Zvao sam je ulicama dugim
i venuo ko trava jesenja
jednog dana spazih je sa drugim
zagrljeni u sjenci kestena

Sta sad mogu vec bol svoj da patim
mladost moju da tuzim za celo
morao sam kuci da se vratim
svome domu u rodjeno selo

I sad opet svoga vranca jasem
i u krcmi krcmim svoja stada
kitim svirce i razbijam case
i proklinjem devojku iz grada